

12 Μαΐου 2016

Μοναχός Μιχαήλ Καυσοκαλυβίτης (1905-12 Μαΐου 1979) (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στη Σύμη των Δωδεκανήσων γεννήθηκε το 1905 ο κατά κόσμον Δημήτριος Καλαμάς του Γεωργίου και της Μαρίας. Προσήλθε το 1922 στην Καλύβη του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου των Καυσοκαλυβίων κι εκάρη μοναχός το επόμενο έτος από τον τυφλό Γέροντα Αρσένιο († 1930).

Ήταν ένας μοναχός, που στο πρόσωπό του φέγγιζε η εσωτερική του νηνεμία, νηφαλιότητα, χάρη, χαρά, ηρεμία και γαλήνη. Ανέπαυε στοργικά τις ψυχές όσων τον πλησίαζαν. Έτσι τον γνωρίσαμε κι εμείς οι ταπεινοί προσκυνητές στην πρώτη μας επίσκεψη στα θαυμάσια Καυσοκαλύβια. Με παραστατικότητα, γνησιότητα και καθαρότητα μας διηγείτο τα θαύματα του Θεού και των αγίων στη ζωή του, για να μας νουθετήσει κι ενισχύσει, παραμυθήσει και κατανύξει.

Οι εικόνες του, παρά το ότι ήταν αναγεννησιακής τεχνοτροπίας, είχαν μια ξεχωριστή χάρη. Ήταν καμωμένες με πολλή προσευχή. Αγιογράφησε μία εικόνα του αγίου Σάββα του εν Καλύμνω († 1948) δίχως να έχει κανένα πρότυπο, και είναι ίδιος ο άγιος, όπως φαίνεται από φωτογραφίες. Προφανώς του παρουσιάσθηκε ο άγιος στην προσευχή του και του οδηγούσε το χέρι του. Όταν η εικόνα μετεφέρθη στο μοναστήρι του στην Κάλυμνο, οι καμπάνες χτυπούσαν μόνες τους. Μία εικόνα που έφτιαξε, του αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, την πήγε ο ίδιος στον νεόδητο ναό του στη Ρόδο. Επιστρέφοντας στο Άγιον Όρος αρρώστησε σοβαρά από το έλκος του στομάχου που τον ταλαιπωρούσε χρόνια, και πονούσε πολύ. Στο κελλί του του παρουσιάσθηκε ο άγιος, για να του πει πως με τη βοήθειά του έγινε καλά και να δοξάζει τον Κύριο και τη Θεοτόκο. Άλλοτε πάλι ο Γέροντας προσευχόταν στον άγιο, την ημέρα της μνήμης του, και γέμιζε όλος ο ναός και η Καλύβη τους από μία λεπτή ευωδία, που προερχόταν από το τεμάχιο του τιμίου λειψάνου του θαυματουργού αγίου. Ο παπάς που πήγε να λειτουργήσει, νόμιζε πως έριξαν αρώματα. Η θαυμάσια αυτή ευωδία βάστηξε ένα πενήνήμερο, προς μεγάλη χαρά αυτού και του υποτακτικού του Γαβριήλ.

Ο Γέροντας Χερουβείμ της μονής του Παρακλήτου, γράφει γι' αυτόν: «Ο γέρων Μιχαήλ με το αιθαλές χαμόγελο, με την παιδική ψυχή και την βαθειά πνευματικότητα, μου έχει μείνει αλησμόνητος. Ο μοναχός αυτός, χωρίς να γίνεται αντιληπτός, εργαζόταν την νοερά προσευχή, την οποία είχε διδαχθή από κάποιον μεγάλο νηπτικό γέροντα». Ο παπα-Μάξιμος ο Καυσοκαλυβίτης συνεχίζει: «Ήταν πάντοτε χαρούμενος κι ανέπαυε τις ψυχές των μοναχών και των προσκυνητών με τις διηγήσεις του και τα πνευματικά του λόγια, που ήταν γεμάτα ζωντάνια και παραστατικότητα. Επίσης ήταν πολύ επιμελής στα πνευματικά της μοναχικής ζωής: ακολουθίες, κανόνα, λειτουργίες. Φρόντιζε όσο το δυνατόν περισσότερο να

κάνη λειτουργίες στην Καλύβη του, επειδή ενστερνιζόταν το μεγαλείο και την ψυχική ωφέλεια κάθε λειτουργίας. Επιπλέον, ήταν και καλός ψάλτης, αγαπούσε πολύ τις ολονύκτιες αγρυπνίες, καθώς και τις λειτουργίες οι οποίες τελούνταν στο Κυριακό. Κοντά του βρήκαν ανάπαυση και ψυχική ηρεμία αρκετοί μοναχοί της σκήτης...».

Συνδεόταν με στενή πνευματική φιλία με τον συμπατριώτη του Γέροντα Αββακούμ τον Λαυριώτη († 1978). Κάποτε που είχε εισαχθεί σε νοσοκομείο των Αθηνών με διάγνωση καρκίνου, δεν χρειάστηκε να χειρουργηθεί, γιατί με τη θερμή προσευχή του και τις πρεσβείες των φίλων του αγίων έγινε τελείως καλά. Έτσι την παραμονή της χειρουργικής επεμβάσεως αναχώρησε για τη σκήτη των Καυσοκαλυβίων, αφήνοντας άναυδο το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό του νοσοκομείου. Ο Γέροντας Πορφύριος († 1991) έλεγε ότι ο Γέροντας Μιχαήλ είχε πλούσια τη χάρη του Θεού από μικρό παιδί. Τον θαύμαζε, γιατί ήταν αρκετά χαριτωμένος. Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 12.5.1979 συμπαραστατούμενος από τον καλοκάγαθο υποτακτικό του μοναχό Γαβριήλ. Πριν αναχωρήσει για τον ουρανό αξιώθηκε να δει τον Κύριο και την Κυρία Θεοτόκο.

Πηγες - Βιβλιογραφία

Χερουβείμ αρχιμ., Από το Περιβόλι της Παναγίας νοσταλγικές αναμνήσεις, Ωρωπός Αττικής 1981, σσ. 234-235. Ι. Μ. Χατζηφώτη, Ο αγιογράφος Μιχαήλ ο Συμαίος ο Καυσοκαλυβίτης (1904-1979), Εκκλησιαστική Αλήθεια 424/1997, σ. 11. Μαξίμου Καυσοκαλυβίτου ιερομ., Ασκητικές μορφές και διηγήσεις από τον Άθω, Άγιον Όρος 2001, σσ. 229-232 (απ' όπου η φωτογραφία). Παταπίου Καυσοκαλυβίτου μοναχού, Αγιασμένες μορφές των Καυσοκαλυβίων, Άγιον Όρος 2007, σσ. 186-190.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνα, τόμος Β΄ 1956-1983.